№ 71: СМЕРТЬ НЕ РОЗЛУЧИТЬ

Тема тижня: Смерть не розлучить

РЕДАКЦІЯ VERBUM

18 БЕРЕЗНЯ 2020

Шановні читачі!
Як часто ми думаємо про смерть?

Фото: Robby McCullough

Цьогорічний Великий піст став для нас особливим духовним випробуванням, збігшись із пандемією коронавірусу. Ми звикли сприймати епідемії як щось, що залишилося в минулому з багаттями, щурами та зловісними масками чумних лікарів, та останні дні показали, яке хибне це уявлення. Утім, одна річ – читати про масові смерті від хвороби десь на іншому континенті, а зовсім інша – спостерігати за тим, як стрімко змінюється твій звичний світ. З чогось далекого, ефемерного, що станеться з нами колись, але не сьогодні, смерть стає реальністю, яка може чаїтися на наших долонях.

Живучи в атмосфері ізольованих міст, замкнених дверей, зупиненого транспорту і тривожних новин, складно не піддаватися страхові смерті, закладеному в самій нашій природі. Але варто використати цей період вимушеного відлюдництва на благо й поміркувати про смерть як невід'ємну частину таємниці життя. Саме тому темою нового випуску «Вербуму» ми вирішили зробити смерть у її різноманітних проявах.

Отець Віталій Слободян СР розповідає про народні традиції, пов'язані зі смертю й похованням, зокрема про підготовку тіла до похорону. Час від смерті до поховання – це перехідний період, коли померлу особу вже виключено зі світу живих, але вона ще належить до нього фізично. Щоби примиритися з цією двозначністю, люди створили різноманітні обрядові системи, які досі допомагають спільнотам і окремим особам переживати втрату.

Ольга Герасименко, звертаючись до творчості видатних католицьких містиків – Йоана від Хреста й Павла від Хреста – пише про темну ніч душі та містичну смерть як необхідний етап на шляху повного духовного єднання з Богом. Очищуючись від усього, що вкорінює її в земному житті, душа переживає муки спустошення та самотності, але відбувається це для того, аби порожнеча в людині зрештою заповнилася світлом Божої любові.

Тарас Лютий розмірковує про ніцшеанську концепцію смерті Бога як про виклик людству. Людині, що відмовилася від Бога, доводиться самостійно шукати й витлумачувати сенс свого існування. Але за вдаваною свободою цієї концепції, а також її вільним тлумаченням, криється небезпека втрати активного воління та знецінення самого життя. Що ж робити, щоб власна смерть стала «не ганебним завершенням, а навпаки, підсумком життєвих звершень»?

В останньому тексті Еллісон Маєр пропонує зійти в паризькі катакомби слідами Надара – фотографа, що жив у XIX столітті. Завдяки новаторському використанню фотоспалаху він зміг зафіксувати образи підземних осуаріїв, куди з кінця XVIII століття звозили кістки з цвинтарів усього Парижа. Катакомби стали місцем посмертного єднання (адже неможливо визначити, належав отой безіменний череп графові чи жебракові) та привабливим мементо морі для туристів.

РЕДАКЦІЯ VERBUM 18 БЕРЕЗНЯ 2020

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**